

polgárrá választják. Illics és Csirics biz. tagok Rohonyi Gyulának a szerb irodalom körüli érdemeit meleg szavakkal méltatják és csatlakoztak az indítványhoz, majd Adamovics volt néppárti képviselő a függetlenségi és a szerb radikálisok nevében indítványozza, hogy e tárgyat, mint legalább is időszerűtlenlét vegyék le a napirendről. A szónok több ízben elkalandozott a tárgytól, mire a főispán ismételten figyelmezteti. Függetlenségi részről ezután zárt ülést kértek, amire heves vita keletkezett. A többség a nyílt ülés mellett döntött. Ámon Pál kanonok pártoló hozzászólása után Rohonyit névszerinti szavazással 41 szótöbbséggel a város diszpolgárává megválasztották.

Budapest éjjeli erkölcei.

— Fővárosunk dicsérete a német sajtóban. —

Ostobább és kellemetlenebb dicséretet rég kaptunk Németországból, mint azt, amely ma érkezett ide a berlini *Der Tag* legujabb számában. Szinte természetes, hogy onnan, ahonnan eddig csak szidalom és felületes itélet ért bennünket, a dicséret is egészen másképen hangzik felénk. A *Der Tag* cikkirója „Das sittenstrengere Budapest“ (A szigorú erkölcsű Budapest) címmel konstatálja rólunk, hogy megerköcsösödtünk. Azzal kezdi, hogy a régi időben Budapestet arról ismerte Európa, hogy itt voltak láthatók a legvadabb kicsapongások, a legválogatottabb disznóságok és a legszemérmetlenebb mulatságok. Itt rövid nadrágban járt az erkölcs — írja szellemesen — ebben a Kis-Párizsban, Kelet küszöbén . . .

Most azonban mindez megváltozott. Néhány rossz kabaré, néhány szelid mulatóhely világít az éjszakában, az utcák sötétek és néptelenek, senki nem mulat, az idegen csalódottan ödöng az utcán, és ha a budapesti ember amugy istenigazában mulatni akar egyet, elutazik Berlinbe vagy Párizsba. „Hallgassátok és bámuljatok!“ — kiált fel az erkölcsi tudósító — „szigorú erkölcsű város lett Budapestből!“ Azzal felsorolja mindazokat a bámulatraméltó erkölcsi intézkedéseket, amelyeket Boda főkapitány tett a város jóhíre érdekében. Hosszu részt szentel annak a világraszóló erkölcsi elvnek, hogy most már a budapesti szeparékon nincs ajtó, hanem függöny. (Mellesleg szólva, megnyugtathatjuk a tisztelt esőst: azokon a helyeken, ahol igazán előfordul még a szeparékaland, a jobb helyeken, ott van még ajtó. A rosszabb helyeken pedig valóban függöny van, de az vastagabb, mint egy ajtó és mindenütt legalább három lóg egymáson, úgy, hogy nehezebben jut be az ember az ilyen függönyös szeparéba, mint az ajtóba, még ha fel is kell töretni az ajtót.) Megdicséri a főkapitányt és a budapesti lelkiismeretet azért is, hogy most már a könnyebb életű hölgyek csak a mellékutcákban tanyáznak. Mert úgy látszik, hogy a berlini erkölcs szerint akkor szép a város, ha a kis sötét utcákon bonyolódik le a szerelem forgalma, s a nagy utcák tisztán a grófnék és az udvari tanácsosnók számára vannak fentartva. (Ide is elkel egy mellékes megjegyzés: ezt a dicséretet egy olyan várostól kapjuk, amelynek legfőbb utcája, a hirhedt Friedrichstrasse, egyike a világ legszemérmetlenebb és legutálatosabb nővásárjainak.) A harmadik dicséretre, amelylyel a *Der Tag* kedveskedik, egyszerűen nem szolgáltunk rá. Azt írja, hogy az erkölctelenebb lokalitások megszűntek. Nemcsak, hogy nem szolgáltunk rá, de épen az ellenkezője igaz. Még soha annyi igazán művészietlen és trágár szinpadot nem tűrt meg itt a rendőség, mint amennyit és mint amilyen aljasat megtűrnek itt most a jólelkű inspekciós rendőrtisztviselők. (Mellékes megjegyzés: ezek az inspekciósok az utóbbi időben feltűnően megszélidültek, és nekik köszönhető, hogy egynémely helyiségben most már kizárólag csak azt az irodalmat éneklik és szavalják, amelyet nem tollal papírra, hanem krétával deszkakerítésre szokott írni a költő.)

Szóval nincs köszönet a berlini dicséretben. De jellemző, hogy egyáltalán cikkthémája lehet egy világlapnak a mi megszélidülésünk. A cikk Budapestről van keltezve, tehát valószínű, hogy egy itteni hazafi akart használni az idegenben fővárosának azzal, hogy kimutatta róla: már nem olyan galádul erkölctelen, mint aminőnek eddig hazudták külföldön. Ám az ilyen gyerekes és ostoba dicséret többet árt, mint amennyit használ. Egy régi rágalmat ébreszt fel, amely már-már alhall-

gatott amaz idegenek révén, akik itt jártak. Eleget gyalázott bennünket a külföld azokért a pornografikus képekért és könyvekért, amelyek Svájcban rajzolódtak, de amelyekre az volt nyomtatva, hogy: *gedruckt in Budapest*, meg azokért a héber-német szinpadi alkotásokért, amelyekkel egy véletlenül itt megtelepedett férfit szerzett világhírt a Budapesti Orfeum fogalmának. Most még csak az hiányzott, hogy Berlin — az Eulenburg herceg Berlinje — erkölcsi bizonyítványt állítson ki rólunk.

De majd csak elviseljük ezt is valahogy.
